

mist. Bovendien heeft het openlijk proclameeren der utiliteitspolitiek een knak, een zeer gevoeligen stoot aan het zedelijk karakter van ons streven toegebracht. En wat erger nog is. Men heeft daardoor ter wille van die voordeelen den onhoudbaren toestand aanvaard, dat nu reeds in tal van gemeenten van Christus de ongeloovige richting een kerkrechtelijk onbetwistbaar gezag heeft verkregen. Zeer atomistisch heeft men enkel op locale belangen gelet, maar men vergat dat onze atomistiek toch de eenheid van het leven niet breekt, en dat men willens of onbewust door het aanvaarden van zijn eigen recht, tevens het recht der tegenstanders erkend en bevestigd heeft. Was Art. 23 uitsluitend als overgangsmaatregel aanvaard, maar dan ook algemeen toegepast, dán had het gezag der ongeloovige richting nooit anders dan een tijdelijk karakter gedragen. Nu men daarentegen de directe verkiezing in beginsel huldigt, als een blijvend stelsel aanvaardt, zonder vast doel in het oog, en voor zich de vrijheid neemt om het, ter bevestiging zijner eigen macht, geheel ad libitum te gebruiken of ongebruikt te laten, naarmate het ons gewin of schade belooft, — nu heeft men natuurlijk zelf medegewerkt om elders onwraakbaar recht van bestaan te verzekeren aan wat men in eigen localiteit met alle kracht als verderfelijk bestrijdt.

Dát is Belial en Christus doen samenwonen in een zelfde huis. Dat is uit zucht naar zelfbehoud, uit dorst naar heerschappij, de eere van Christus handhaven door het treffen van een onzedelijk vergelijk met hen die den Christus verwerpen. Immers zoo plaatst men zich met hen op éénzelfde basis, op éénzelfden rechtsgrond. Zoo rust het gezag, dat men voor zich zelf wenscht, in één zelfde steunpunt met het onheiligh gezag dier anderen, die in een kerk van Christus nooit anders dan onze tegenstanders kunnen zijn. Men splitst dan onze kerken in een dubbele reeks, van geloovige en ongeloovige gemeenten,